

Énekeljétek a Bárány énekét, amely az örök életbe vezet

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Jelenések könyve 15. fejezetének a 3.-tól a 4. verséig a következőképpen:

„és énekeltek Mózesnek, Isten szolgájának énekét és a Bárány énekét: Nagyok és csodálatosak a te műveid, mindenható Úr Isten, igazságosak és igazak a te utaid, népek királya: ki ne félne téged, Urunk, és ki ne dicsőítené a te nevedet, hiszen egyedül te vagy szent: mert a népek eljönnek mind, és leborulnak előtted, mert nyilvánvalóvá lettek igazságos ítéleteid.”

Urunk: a Te éneked az örök élet.

Nyisd a szákat új énekre ígéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim, örvendezzünk! Miért örvendezzünk? Mert húsvét van! – „*Hát már miért lenne húsvét, Péter – hát az már négy hete elmúlt?*” – kérdezhetné most valamelyiktek. Nem azért van *még mindig* húsvét, mert az egyházi évben a húsvét utáni vasárnapok még húsvétnak számítanak. Azért van *még mindig* húsvét – és azért van *folyamatosan* húsvét a mi életünkben – mert a 213-as énekünkkel együtt mondhatjuk, hogy „Krisztus feltámadt, elmúlt kín, gyalázat; örvendezzünk, vigadjunk, Krisztus lett a vigaszunk, halleluja!” **A feltámadás örömhíre, az evangélium az, ami miatt örvendezhetünk: mind húsvétkor, mind ma – mind pedig az egész életünkben.**

Az örvendezés éneke volt Mózesnek, Isten szolgájának az éneke akkor, amikor szétvált a fáraó által üldözött nép előtt a Vörös-tenger, sértetlenül átengedte Isten népét, majd amikor a fáraó hadai utánuk indultak, akkor újra összezárult, és elnyelte az üldözőiket. „Akkor ezt az éneket énekelte Mózes Izráel fiaival együtt az ÚRnak: Éneket mondok az ÚRnak, mert igen felséges – lovat lovasával a tengerbe vetett. Erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem. Ő az én Istenem, őt dicsőítem, atyám Istene, őt magasztalom.” (2Móz 15,1-2).

Kedves Testvéreim! **Ma, Cantate vasárnapján, az egyházi ének és az egyházzene vasárnapján a Luther Otthon kórusának ének-szolgálatában is megtapasztalhatjuk, hogy erőnk, és énekünk az Úr,** a mi hatalmas, mindenható Istenünk, aki hűségesen vezet bennünket egész életünkben – vízen át, és tűzön át.

Már tudjuk azt, hogy Mózes és Izráel fiai mikor énekeltek. **Mi mikor kezdünk el énekelni?** „*Hát micsoda hülye kérdés ez? Akkor kezdünk el énekelni, amikor a karvezető int, hogy kezdjük el, vagy amikor a liturgia odaér, hogy most ének következik.*” – válaszolhatná erre valaki – jogosan. Pontosítom a kérdésemet. **Mikor kezdjük el énekelni azt az új éneket, amelyről a bevezető zoltárunk szólt?** Akkor, amikor a karvezető int? – Azért ez már nem ilyen egyszerű... Miért nem ilyen egyszerű ez? Mert **az Úrnak énekelte új ének már nem a mi énekünk** – kedves éneklő testvéreim, – **hanem a Bárány éneke.** Az új ének a mi Urunk, Jézus Krisztus éneke, az Isten Bárányának az éneke, „ki eljött a földre értem, ember lett és testvérem, én földi formám fölvette, hogy a Gonoszt legyőzze.” (EÉ 318)

Mi különbözteti meg a *Bárány énekét* attól az énektől, amit *mi énekelünk*? Formailag? Formailag... – semmi! Formailag *tökéletesen ugyan-olyan*, Istent, a gondviselő Mennyei Atyát dicsőítő ének – mind a kettő. *Tartalmilag* azonban *egy világ-egyetem* választhatja el a mi saját énekünket a Bárány énekétől. „*Hát ez meg hogy van? Mitől válhat a mi énekünk a Bárány énekévé?*”

Kedves Testvéreim! **A mi énekünk *akkor* lesz a Bárány éneke, ha nem *mi énekeljük saját magunknak*, hanem megérezzük Isten Bárányának, Urunk Jézus Krisztusnak a *jelenlétét a mi saját életünkben*, a mi saját lelkünkben – és ebben a hívő közösségben.** Akkor kezd el énekelni Isten Báránya mibennünk – amikor megérezzük Jézus jelenlétét mibennünk. Utána már ennek a jelenlétnek leszünk mi az átadói, a földi megjelenítői. És tudjátok, kedves Testvéreim, Jézus jelenléte – a Teljesség. És bizony... ennél szebb, ennél teljesebb énekünk nekünk nem lehet.

Érezzük *ezt* meg! Énekeljünk *így*! Énekeljünk úgy, ahogyan azok énekeltek, akikről a Jelenések könyve szól: „És új éneket énekelnek a trón előtt, a négy élőlény és a vének előtt, és senki sem tudta megtanulni ezt az éneket, csak az a száznegyvennégyezer, akik áron vétettek meg a földről.” (Jel 14,3). **Mert csak akkor tudjuk elénekelni az új éneket, a Bárány énekét, ha rádöbbenünk arra, hogy „áron vétettünk meg a földről”.** Jézus Krisztus élete **arán.** Nagypéntek **arán.** Hogy most pontosan hányan is vagyunk, annak a számolgatásával mi ne foglalkozzunk. Tegyük ezt is le – ahogyan az egész életünket – Isten kezébe. És legyen bizonyosságunk abban, hogy Isten irgalma *mindig legalább valamivel nagyobb*, mint Isten igazsága. Ezért küldte és ezért áldozta fel érünk a *Bárányt: egyetlen Fiát.*

Milyen tehát a mi új énekünk? Nem diadalének – hanem *hálaének*, hiszen nem a saját erőnknek, hanem a *Bárány szabadításának* köszönhetjük azt, hogy énekelhetjük most – és majd az örökkévalóságban egyaránt. **Nem *hamis* ez az új ének, hanem *tiszta*.** „*Azért nem hamis az énekünk, mert begyakoroltuk?*” Nem! **A mi új énekünk azért nem hamis, mert nem a saját akaratunkról, nem a saját dicsőségünkről, nem a saját céljainkról szól, hanem Isten akaratáról – velünk; Isten dicsőségéről – bennünk — és Isten céljairól – általunk.** **A mi új énekünk *elűzi a félelmet*.** „Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét” (2Tim 1,7). „Isten az én szabadítóm, bízom, és nem rettegek, mert erőm és énekem az ÚR, megszabadított engem” (Ézs 12,2). **A mi új énekünk ezért *bátor, lelkes és hangos*.** Olyan hangos, mint assisi Ferencé, aki halála óráján olyan hangosan énekelte, hogy a rendtársai megjegyezték, hogy nem illő egy szenthez a halála óráján ilyen hangosan énekelni... Hát... A rendtársak nagyot tévedtek... Mert éppen ez az az erő, amelyet Istentől kapunk: a kegyelem. **Legfontosabbként: a mi új énekünk – *imádság*.** Qui bene cantat, bis orat. „Aki jól énekel, kétszeresen imádkozik” – tartotta a latin mondás. A mi új énekünk olyan, mint egy zsoldár. Mint az a 96. zsoldár, amellyel elkezdtük a mai istentiszteletünket, vagy mint az a 98. zsoldár, amely a bevezető zsoldárvers volt. **Az új ének imádsága a *hit megvallása* is. *Reménység* és egyben *bizonyosság* Isten szeretetében, és az örök élet ajándékában, amelyet elkészített nekünk.** Nem azért, mert ezt valaki *elvárja* tőlünk, hanem azért, mert *kicsordul, túlcordul* belőlünk a hit, a reménység és a bizonyosság. **Az új ének imádsága *közösséget* teremt belőlünk.** Isten Bárányának azt a közösséget, amelyet az úrvacsorában is meg fogunk élni.

Miről szól a mi új énekünk? A mindenható Úr isten; a világ egésze felett uralkodó Krisztus (a Pantokrator) és a bennünk csendesen dolgozó Szentlélek dicsőítéséről. Nem azért dicsőítjük a Szentháromságot, mert elő van ez írva nekünk. Nem is azért dicsőítjük a Szentháromságot, mert rászorulnának. **A Szentháromság dicsőítése minket magunkat von be a Szentháromság szeretetkapcsolatába.** És higgyétek el, kedves testvéreim, hogy a Szentháromság szeretetének az intenzitásánál nagyobb szeretet – nem létezik.

Arról szól a mi új énekünk, hogy Isten művei nagyok és csodálatosak. Ma anyák napja van. Isten gyönyörűséget alkotott az anyákban, amikor megfogant, a világra jött, és növekedik a gyermekük. Köszöntjük őket, köszönjük ezt nekik, és köszönjük mindezt Urunknak!

Isten művei valóban milyen gyönyörűségesen nagyok és csodálatosak! Nagyok, mert teljesen megfelelnek céljuknak, az üdvözítésnek – és csodálatosak, mert igen sokszor meglepőek, sőt: megdöbbentőek. **Isten Úr és mindenható,** mert képes így cselekedni. **Isten útjai igazságosak és igazak.** Igazságosak a szó földi értelmében is, mert előre tudtára adta az embernek, hogy mi alapján fog cselekedni. És igazak az Isten igazságának, a mi megigazulásunknak az értelmében is, mert Isten kegyelmes. Az ember nem azt kapja, amit megérdemelt: a kárhozatot, hanem a megváltást, és az örök élet reménységét.

Végezetül: hová vezet bennünket a mi új énekünk? Örömből – még annál is elképzeltetleneül hatalmasabb örömből. Kedves Testvéreim! *Kutya füle, semmi* nem volt Izráel népének hozsannája a Vörös tenger szétválása után ahhoz képest, amely majd a *mi* hozsannánk lesz az örök élet kapujában. Isten Bárányának a követőiként Isten és a Bárány trónusa előtt egy nagy kórossá válunk – és a szabadulásunk, a megváltoztathatatlant, a végleges és a *teljes* szabadulásunk örömeinek énekeljük. „Mert nincsen itt maradandó városunk, hanem az eljövendőt keressük” (Zsid 13,14). Mert Urunk Jézus Krisztus ígérte nekünk az oltár előtt felolvasott igében, hogy „amikor azonban eljön ő, az igazság Lelke, elvezet titeket a teljes igazságra; mert nem önmagától szól, hanem azokat mondja, amiket hall, és az eljövendő dolgokat is kijelenti nektek” (Jn 16,13).

Kedves Testvéreim! A minden napunkban megélhető feltámadás örömeiben, a mennybemenetel várakozásában és a Szentlélek bennünk való kitöltekezésének a reménységében folytassuk a mi életünket, a mi húsvéti utunkat! Ámen.